

เกมรัก มรณะ

DEADLY
GAME

ศรัณณ์ชัชล

เงามรณะรายล้อมอยู่
รอบตัวเธอและคนรอบข้าง
ใคร... จะเป็นเหยื่อรายต่อไป

Deadly Game... เกมรักมรณะ

ศรัณญ์ชา เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0420-3

ภาพประกอบ generaithings@gmail.com

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.nal.in.com

คำนำ

ใครชอบเรื่องโรแมนติคประทิกขวัญ ต้องไม่พลาด 'Deadly Game... เกมรักมรณะ' เรื่องนี้ เมื่อจู่ๆ หญิงสาวคนหนึ่งต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับการถูกฆาตกรรมของคนใกล้ชิด เธอจึงจำใจรับตำแหน่ง 'ผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่ง' ที่ทางตำรวจมอบให้อย่างไม่เต็มใจ ซ้ำร้ายคนรอบตัวที่เธอพอจะไว้วางใจได้ก็มีน้อยแสนน้อยเนื่องจากเธอมาอยู่ต่างบ้านต่างเมืองอีก

เหตุการณ์สยองขวัญนี้จะจบลงเช่นไร ใครคือเหยื่อสังเวย ใครคือฆาตกร ขอเชิญทุกท่านร่วมติดตามชมเรื่องราวทั้งหลายที่กำลังจะรุดมานี้ให้ชม ณ บัดนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

พอเห็นชื่อนักเขียนบนหน้าปกว่า 'ศรัณญ์ชล' หลายคนคงนึกว่าเป็นนักเขียนใหม่ แต่ขอมาเฉลยตรงนี้ว่า 'ศรัณญ์ชล' เป็นคนเดียวกับ 'Clear Ice' ที่เขียนอยู่ในชุด 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ค่ะ

อยากมีนามปากกาเป็นภาษาไทยสวยๆ อยู่มานานแล้ว พอได้กับที่สำนักพิมพ์แจ่มใสเปิด 'แนวใหม่' นี้ขึ้นมา ก็เลยเป็นโอกาสเหมาะที่จะใช้นามปากกานี้เสียเลย

'ศรัณญ์ชล' เกิดที่กรุงเทพฯ พอจบ ม.5 ก็ใช้วุฒิสอบเทียบสอบชิงทุนไปเรียนต่อด้านวิศวกรรมเคมีที่ประเทศอังกฤษจนจบปริญญาเอก กลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ หลายปีแล้ว

เนื่องจากเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก เลยขยับมาเขียนเองบ้างด้วยความที่รักการท่องเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ อยากรู้ อยากเห็น ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จึงอดไม่ได้ที่จะนำเรื่องต่างๆ มาบอกเล่าสอดแทรกอยู่ในงานเขียนของตัวเองด้วยความหวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานไปกับเรื่องราวเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

ฝากผลงานเรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ ไว้ด้วยนะคะ ถ้าอ่านแล้วมีความคิดเห็นคำแนะนำ ดิชมอย่างไร แวะคุยกันได้ที่

- o Facebook : <http://www.facebook.com/ice.tuchinda>
- o แฟนเพจของ Facebook : 'Clear Ice/อะมีราห์/ภูวดี ตู้จินดา/ศรัณญ์ชล'
- o Blog : <http://clear-ice.bloggang.com>

หรือฝากข้อความไว้ที่เว็บไซต์ของสำนักพิมพ์แจ่มใสก็ได้เช่นกันค่ะ ยินดีเสมอค่ะ ^^

ศรัณญ์ชล

จากใจนักเขียน

ขอบคุณที่พาเรื่อง 'Deadly Game... เกมรักมรณะ' กลับบ้านนะคะ ^^
นิยายเรื่องนี้นับว่ามีการเริ่มต้นที่พิเศษกว่าเรื่องอื่นๆ สมกับเป็น 'แนวใหม่'
เลยทีเดียวค่ะ

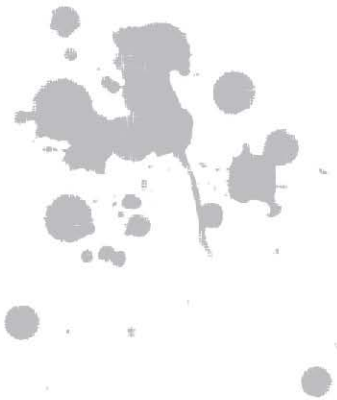
เริ่มต้นจากผู้เขียนได้รับโทรศัพท์จากกองบรรณาธิการว่า อยากให้เขียน
นิยายขึ้นมาสักเรื่องเป็นแนวปัจจุบันที่ไม่ใช่แนวความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก โดย
โจทย์คือ เป็นแนวฆาตกรรมที่โหดได้มากขึ้น มีฉากรักหรือหว่าไ้มาก
ขึ้น โดยที่ตัวละครเอกตัวใดตัวหนึ่งจะต้องเป็นคนไทย และไม่ผิดศีลธรรม ใน
ระยะเวลาที่ค่อนข้างกระชั้น เพราะต้องการต้นฉบับสำหรับ 'แนวใหม่' เพื่อ
ออกงานหนังสือ

นับว่าเป็นโจทย์ที่ 'หิน' มากเลยทีเดียว เพราะผู้เขียนจับแนวไม่ถูกว่า
จะ 'โหด' และ 'หว่าไ้ม' ได้มากน้อยขนาดไหน และเวลาที่ให้ก็น้อยมาก
ทำให้การเลือกพล็อตเปลี่ยนพล็อตแก้พล็อตหลายครั้งกว่าจะลงตัวที่พล็อตนี้ที่
ไม่ยาวจนเกินไปนัก

แรงบันดาลใจจากเรื่องนี้มาจากที่ผู้เขียนได้ดูคลิปเกี่ยวกับการเล่น LARP
หรือ live action role-playing game ซึ่งคนเล่นจะแต่งตัวเป็นตัวละครใน
เกมจริงๆ ดูแล้วก็สนุกสนานปนซ้ำ และทำให้เกิดความคิดขึ้นมาว่า ถ้าคนที่
เล่นเกมนี้ 'อิน' จนเกินไปล่ะ จะเกิดอะไรขึ้น

ตื่นเต้นมากที่เรื่อง 'Deadly Game... เกมรักมรณะ' ปรากฏโฉมเป็น
หนังสือแล้ว อย่างที่บอกไปว่านิยายเรื่องนี้เป็นเล่มแรกที่เขียนในแนวนี้นี้ ถือว่า
เป็นการทดลองดูว่านักอ่านจะชอบกันหรือไม่ ถ้าอ่านแล้วมีความคิดเห็น
อย่างไร ดิชมกันมาได้เต็มที่เลยนะคะ จะได้ปรับปรุงเนื้อหาให้เข้มข้นถูกใจ
ขึ้นสำหรับเล่มต่อๆ ไปค่ะ ^^

Copyright © 2012 Pearson Education, Inc. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from Pearson Education, Inc.

Deus vult!

God wills it!

ด้วยความประสงค์ของพระเจ้า!

...Protect the weak, defenseless, helpless, and fight for the general welfare of all.

...ปกป้องผู้อ่อนแอ ไร้ทางสู้ หמדสิ้นหนทาง และต่อสู้เพื่อความผาสุกของส่วนรวม

นั่น...มิได้เป็นเพียงคำสาบานตามพิธีการที่มอบให้แก่เจ้าชีวิต เมื่อข้าเลือกที่จะดำรงตำแหน่ง 'อัศวิน' ของอาธอเรียส...เจ้าชีวิตของข้า แต่เป็นความตั้งใจที่ฝังรากลึกในวิญญาณของข้ามาตั้งแต่เยาว์วัยด้วย

ข้ารักผืนแผ่นดินอันงดงามแห่งนี้ ข้ารักพืชพันธุ์ที่เบ่งบานและร่วงโรยตามฤดูกาลที่เปลี่ยนผัน ข้ารักเหล่าเพื่อนมนุษย์และสัตว์โลกที่แตกต่างกันอย่างมีเอกลักษณ์ ข้ารักกลิ่นอายของสายลมที่พัดโชยและโหมกระหน่ำ ข้ารักกลิ่นเลื่อมพรายที่ธรรมชาติรังสรรค์

เนื่องเพราะ...ทั้งหมดคือความอัศจรรย์

และ...ความหวังของข้าคือการทุ่มเททุกอย่างเพื่อรักษาสິงเหล่านี้ให้ยืนยงตลอดไป

ความโกรธเกรี้ยวของข้าจึงลุกโชนประจุเพลิงไฟที่เผาไหม้ เมื่อได้รู้ว่า

คนกลุ่มหนึ่งซึ่งถือตนเป็นผู้วิเศษเหนือทุกสิ่งละเลยกฎความสมดุลแห่งชีวิต กำลังพยายามใช้เวทมนตร์เปลี่ยนแปลงทุกอย่างให้บิดเบี้ยวไปจากที่เป็นอยู่ เพียงเพื่อสนองความทะเยอทะยานของตน

กลุ่มคนที่เรียกตนเองว่าอัลคิมิสต์ (Alchemist) หรือนักเล่นแร่แปรธาตุ นอกจากการเปลี่ยนเหล็กให้เป็นทองคำแล้ว พวกเขายังเหิมเกริมในวิชาจนเปลี่ยนคนให้เป็นสัตว์ เปลี่ยนสัตว์ให้เป็นคน เปลี่ยนสัตว์บกให้เป็นสัตว์ปีก เปลี่ยนสัตว์ปีกให้กลายเป็นสัตว์น้ำ

มันเป็นการขบถต่อพระผู้เป็นเจ้า

เป็นความบ้าคลั่งอันน่ารังเกียจ

พวกมันมีอยู่มากมาย กระจายกระจ่ายอยู่ตามที่ต่างๆ ใช้ชีวิตด้วยใบหน้าเรียบเฉยราวกับว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์ทั้งๆ ที่จิตใจมีแต่ความโสมนเมาพะ

น่าขยะแขยงเกินทน!

'รู้เช่นนั้นแล้ว...เจ้าจะนิ่งดูตาย ปล่อยให้คนเหล่านี้ทำลายสิ่งที่เจ้ารักต่อไปอย่างนั้นหรือ' เป็นคำถามจากอาธอเรียสหลังจากเล่าสิ่งเลวร้ายที่เหล่านักเล่นแร่แปรธาตุทำให้เข้าฟัง

'ไม่' ข้าตอบอย่างหนักแน่นโดยไม่ต้องเสียเวลาคิดแม้สักเสี้ยววินาที มีทั้งสองของข้าก้ำแน่น เล็บกดลึกจนห้อเลือดด้วยความร้อนรุ่ม 'ข้าไม่ยอมเด็ดขาด ข้าจะหยุดยั้งพวกมันให้ได้'

'ดีแล้ว'

ข้ารู้สึกได้ถึงความพึงพอใจจากคำพูดสั้นๆ นั้น และมันก็ทำให้หัวใจของข้าพองโตด้วยความปลื้มปิติ ข้าเกิดทุนเจ้าชีวิตของข้าด้วยเลือดทุกหยด ด้วยทุกลมหายใจข้าออก

ความปรารถนาของอาธอเรียสเป็นยิ่งกว่าบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้า

สิ่งที่ข้าต้องทำคือ...หยุดความฝันเพื่อนของพวกมัน ชะลอความเสียหายให้เกิดขึ้นช้าที่สุด

'ข้าควรเริ่มต้นจากผู้ใด'

ข้าถามอย่างกระตือรือร้นและได้รับคำตอบเป็นชื่อของนักเรียนแร่แปรธาตุ
'ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง'

ข้ากล่าวลาอาธอเรียสและออกเดินทางทันที

เมื่อสวมชุดเกราะอันสร้างจากห่วงเหล็กร้อยเรียงเข้าด้วยกันอันหนักหน่วง
และหมวกที่ปกป้องใบหน้า ถือดาบเล่มยาวประดับอัญมณีล้ำค่า ข้าก็พร้อมที่
จะปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

มันคือความภาคภูมิใจและศรัทธาอันไม่มีวันสิ้นคลอน

เหยื่อรายแรกของข้าเป็นนักเรียนแร่แปรธาตุหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่ง เมื่อ
ข้าไปถึงหน้าบ้านของนางและอ้างชื่อของอาธอเรียส นางเปิดประตูรับข้าเข้าไป
ข้างในโดยไม่อิดเอื้อน แม้ว่าจะไม่เต็มใจนักก็ตาม ทันทีที่ประตูถูกปิดลง ปลอดภัย
จากสายตาของผู้ไม่เกี่ยวข้อง ข้าก็ชี้หน้านางพร้อมกับข้อกล่าวหา ด้วยความตั้งใจ
ว่าหากแวตตาของนางมีความรู้สึกผิดและต้องการแก้ไขสักเล็กน้อย ข้าจะไว้ชีวิต
ของนาง

ทว่า...ข้าเห็นเพียงความตื่นตระหนกและหวาดกลัวความผิดในดวงตาทั้งสอง
ข้างนั้น มันทำให้ข้ารู้สึกขยะแขยงและคลื่นเหียนจนอยากอาเจียนออกมา

ข้าเงื้อดาบขึ้นและพุ่งปลายแหลมของมันไปยังเป้าหมายท่ามกลางเสียง
กริटर้องโหยหวน การอ้อนวอนขอชีวิตสลับเสียงสะอื้นไห้

แต่...โอกาสของนางได้ผ่านพ้นไปแล้ว ข้ากวัดแกว่งดาบไปมาหลายครั้ง ส่ง
ผลให้เศษเสื้อผ้า เศษเนื้อ กระจุยกระจายไปทั่ว ข้ายุติทุกอย่างลงด้วยการเสียบ
ปลายดาบทะลุคอหอยและกระชากออก เลือดสีแดงสดสาดพุ่งออกมาราวกับน้ำพุ
มันอุ่นจัดและมีกลิ่นคาวผสมกลิ่นขมฝาดของเหล็ก

ข้ายืนมองร่างนั้นล้มลงจมกองเลือดอย่างเงียบบังน ตัวยับดาบของข้า
กริติดลบนแผ่นหลังของนางหาค้างอย่างรวดเร็วก่อนจะเดินถอยออกไปสู่อากาศ
บริสุทธิ์ภายนอกอีกครั้ง

ข้าก็มลงมองมือเปื้อนเลือดทั้งสองข้างด้วยจิตใจปลอดโปร่งอย่างประหลาด

ร่างกายเบาโหวงราวกับกำลังลอยขึ้นไปบนอากาศ สายลมโอบกอดข้าเอาไว้ ข้า
รู้สึกว่าคุณเป็นผู้เป็นเจ้าอยู่ใกล้จนเกือบสัมผัสได้

ริมฝีปากของข้าคลี่ยิ้มเป็นรอยยิ้มกว้างอย่างภาคภูมิใจ

ข้าทำได้สำเร็จ!

ข้ารู้แล้วว่านี่คือเส้นทางชีวิตที่ข้าเสาะหามาตลอด เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ที่
พระผู้เป็นเจ้าลิขิตให้ข้าก้าวเดินต่อไปจนจบจนลมหายใจสุดท้าย

...เส้นทางของอัศวิน

☆ บทที่ 1 ☆

อนัญญาเม้มริมฝีปากแน่น ยกมือขึ้นทาบหน้าอก ณ ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจซึ่งกำลังเต้นแรงด้วยความคาดหวัง ก่อนจะชะเง้อมองผ่านกระจกหน้าของร้านกาแฟบนถนนกลอสเตอร์เข้าไปด้านใน เมื่อได้เห็นศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมสีดำหยักศกเป็นลอนยุ่งเหยิงและแผ่นหลังกว้าง ริมฝีปากของเธอก็คลายออกเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มอย่างดีใจ หัวใจที่เต้นแรงอยู่แล้วยิ่งเพิ่มความเร็วเป็นพายุกระหน่ำ

หญิงสาวยกมือที่สั่นน้อยๆ ผลักประตูให้เปิดออกและก้าวเข้าไปด้านใน เดินช้าๆ ตรงไปยังเคาน์เตอร์ สั่งกาแฟและรับใบเสร็จเรียบร้อย แล้วก็ยืนรออยู่ตรงนั้นพร้อมกับภาวนาให้เขาเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือพิมพ์ที่กำลังอ่านอยู่ แต่สิ่งที่เขากำลังอ่านอยู่นั้นคงดึงดูดความสนใจเขามาก เพราะเขาอ่านมันด้วยสีหน้าเคร่งเครียดและหัวคิ้วขมวดน้อยๆ เธอรับกาแฟที่สั่งไว้พร้อมกับระบายลมหายใจออกมาเบาๆ อย่างผิดหวัง

ขณะที่กำลังลังเลว่าจะเข้าไปทักเขาที่โต๊ะหรือเดินไปหาที่นั่งอยู่โน้น ชายหนุ่มก็ลดหนังสือพิมพ์ลง ใช้มือขวายกแก้วกาแฟขึ้นจิบ และสบตากับเธอเข้าพอดี

ดวงตาสีเขียวเข้มของเขาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากบางขยับขึ้นเป็น

Deadly Game... เกมรักมรณะ

รอยยิ้มจางๆ เอย์ทักเธอเบาๆ ด้วยน้ำเสียงดีใจระคนไม่แน่ใจ

"อัญญา..."

เจ้าของชื่อตะลึงค้างไปหลายวินาทีกว่าจะนึกได้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป
เธอพยักหน้าน้อยๆ อย่างประหม่า และยิ้มตอบ

"คุณตื่น"

"คุณเป็นยังไงบ้าง"

น้ำเสียงที่เจอความห่วงใยทำให้ก้อนแข็งๆ ลอยขึ้นมาในลำคอ พร้อมกับ
น้ำตาที่รินขึ้นมาในดวงตา เธอตอบไม่เต็มเสียงนัก

"ก็...ดีขึ้นมากแล้วค่ะ"

ตื่นกวาดตามองไปรอบๆ ร้าน และเมื่อเห็นว่าเกือบทุกโต๊ะในร้านมีคนนั่ง
อยู่ เขาก็เอ่ยชวน

"นั่งไหมครับ"

"รบกวนคุณหรือเปล่าค่ะ" อนัญญาถามด้วยความเกรงใจ

"ไม่เลยครับ" เขาตอบพร้อมขยับเก้าอี้ไปฝั่งหนึ่ง เปิดพื้นที่ว่างฝั่งตรงข้ามให้เธอ
วางกระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะไปฝั่งหนึ่ง เปิดพื้นที่ว่างฝั่งตรงข้ามให้เธอ

"ขอบคุณค่ะ"

"ไม่เจอกันนานเลยนะครับ" ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเป็นเชิงชวนคุย

"ค่ะ"

หญิงสาวตอบเพียงสั้นๆ เสกแก้วกาแฟของตัวเองขึ้นจิบ คนตรงหน้าไม่มี
ทางรู้เลยว่าความคิดที่ว่าจะได้พบกับเขาบรรเทาความหวาดกลัวในการกลับมา
ประเทศอังกฤษของเธอมากแค่ไหน

...เขา...คนที่เคยดูแลและปลอบใจเธอ

...เขา...คนที่รู้ว่าเธอได้เผชิญกับสิ่งเลวร้ายอะไรมา

อนัญญาเห็นดินครั้งแรกเมื่อต้นเดือนธันวาคมของปีที่แล้ว ไม่ใช่ที่ลอนดอน
นี่...แต่เป็นที่ 'ปราสาทวินเดอร์เมล' ซานเมืองเรตติ้งซึ่งอยู่ห่างจากลอนดอนไป

ทางตะวันตกเฉียงใต้ใช้เวลาขับรถประมาณสี่สิบห้า นาที

ปราสาทวินเดอร์เมลเป็นปราสาทขนาดเล็กตั้งอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าเขียวขจี และป่าโปร่ง มันถูกสร้างขึ้นในยุคกลางและตกทอดแก่ทายาทของขุนนางผู้เป็นเจ้าของรุ่นแล้วรุ่นเล่า ก่อนจะถูกขายให้กับเศรษฐีชาวอเมริกันซึ่งซื้อเอาไว้เป็นสถานที่พักผ่อนยามเขาและครอบครัวมาเที่ยวประเทศอังกฤษปีละหนึ่งหรือสองครั้ง นอกเหนือเวลานั้นเขาได้มอบหมายให้บริษัทหนึ่งดูแล และบริษัทนั้นก็เปิดปราสาทให้บุคคลทั่วไปเช่าใช้เป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงและกิจกรรมต่างๆ

หนึ่งในกิจกรรมนั้นก็คือลาร์พ (LARP หรือ live action role-playing game) สไตลส์โรบุดกลาง ซึ่งก็เหมือนกับการเล่นอาร์พีจี (RPG หรือ Role-playing game) บนหน้าจอ มีเกมมาสเตอร์ (Gamemaster) เป็นผู้เขียนพล็อตตั้งกฎและกติกาในแต่ละครั้ง โดยมากจะแบ่งผู้เล่นออกเป็นสองทีม ผู้เล่นแต่ละทีมสวมบทบาทเป็นใครก็ได้ตามที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหญิง เจ้าชาย แม่มด ผู้วิเศษ นักฆ่า อัศวิน ฯลฯ ใส่ชุดแสดงบทบาทนั้นๆ พร้อมกับอาวุธประจำกาย แต่ละบทบาทมีข้อได้เปรียบและเสียเปรียบไม่เหมือนกัน เป้าหมายการเอาชนะฝ่ายตรงข้ามก็ต่างกันออกไปด้วย ขึ้นอยู่กับว่าเกมมาสเตอร์กำหนดให้เกมในวันนั้นเป็นอย่างไร

อนัญญาไม่แน่ใจว่าใครเป็นคนพูดถึงการเล่นแบบนี้เป็นคนแรก แต่นักศึกษาปริญญาเอกทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องทำงานเดียวกันต่างอยากลองเล่นดูว่าเป็นอย่างไร คาร์เตอร์และกาเรธจึงรับเป็นตั้ตั้งตัวตีในการจัดทริปเล่นเกมนี้ และวันที่พวกเขาก็ไปถึง เกมมาสเตอร์กำหนดให้มีการเล่นเกมหลายด่าน ไม่ว่าจะเป็นแข่งวิ่งเร็ว ฟันดาบ ซี่ม้า ยิงธนู ผสมสูตรยา และอื่นๆ ผู้ชนะแต่ละด่านจะได้รับคำใบ้สำหรับไขปริศนา ทีมไหนไขปริศนาได้และหา 'สมบัติแห่งมังกร' พบก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ

กลุ่มพวกเขาก็ทั้งหมดเก้าคนอยู่ทีมเดียวกันพร้อมกับมีผู้เล่นจากที่อื่นมาสมทบอีกสามคน อีกทีมก็มีผู้เล่นจำนวนสิบสองคนเท่ากัน

หญิงสาวสะดุดตา กับ 'อัศวิน' ของฝ่ายตรงข้ามตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้าเขา

เสียชีวิตซ้ำ ซายหนุ่มร่างสูงโปร่งในชุดเกราะทำจากห่วงโลหะหนักอึ้ง สวมหมวกโลหะปิดส่วนศีรษะและใบหน้า เหลือให้เห็นแต่ดวงตา ถือดาบเล่มยาว เดินเหินและชี้มาด้วยท่วงท่าสง่างาม ฟันดาบได้อย่างคล่องแคล่ว ยิ่งธนูแม่นเข้าเป้ากลางทุกครั้ง รวากับว่าเป็นสิ่งที่เขาทำอยู่เป็นประจำ เป็นการใช้ชีวิตของเขา ไม่ใช่เป็นแค่เกมสมมติที่จะจบลงเมื่อผู้เล่นทุกคนถอดชุดออกเท่านั้น

คำวันนั้นเมื่อเกมจบลงและเขาถอดหมวกโลหะออก ใบหน้าที่หล่อเหลารวกับเดินออกมาจากภาพวาดก็ทำให้เธอตื่นตะลึง โครงหน้าที่เต็มไปด้วยเหลี่ยมมุมเหมือนนักรบโรมัน ดวงตาสีมรกตเข้ม จมูกโด่งเป็นสันเหนือริมฝีปากบาง โหนกแก้มสูง ล้อมกรอบด้วยผมสีดำสนิทหยักศกน้อยๆ เป็นลอน แลดูแข็งแกร่งบึกบึนสมกับชุดเกราะที่สวมอยู่ เธออดไม่ได้ที่จะหันไปมองเขาอยู่บ่อยๆ และรู้สึกอิจฉา 'เจ้าหญิง' ผมทองรูปร่างแบบบางในชุดกระโปรงยาวที่เดินร่ายอยู่ในอ้อมแขนของเขาในงานปาร์ตี้ตลอดคืนอยู่นิดๆ

หลังกลับจากเรตติ้งและรูนว้ายอยู่กับการวิจัย อนุญญาทิม 'อัศวินหนุ่มรูปงาม' เสียสนิท จนกระทั่งหลังปีใหม่เธอย้ายที่พักมาเช่าแฟลตอยู่แถวถนนกลอสเตอร์ ได้เห็นเขาที่ร้านกาแฟแห่งนี้อีกครั้งในตอนเช้าวันเสาร์กลางเดือนมกราคม และทุกเช้าวันเสาร์หลังจากนั้น เธอสังเกตว่าเขามักนั่งอ่านหนังสือหรือพิมพ์อะไรบนแล็ปท็อปจนถึงประมาณบ่ายโมงค่อยออกจากร้าน

หญิงสาวเกือบจะตกเขาในครั้งแรก แต่เมื่อเห็นเขามองตรงมาด้วยสายตาที่เป็นมิตร หาก...ว่างเปล่า ทำให้เธอมั่นใจว่าเขาจำเขาได้เพียงข้างเดียวเท่านั้น

การมาใช้บริการของร้านกาแฟแห่งนี้ทุกวันเสาร์ตลอดเวลาสามเดือน ทำให้เธอและเขาคุ้นหน้ากันอยู่บ้าง มีการยิ้มทักทายกันเป็นครั้งคราว

แม้จะรู้สึกว่า...รอยยิ้มของเขาค่อยๆ ขโมยหัวใจของเธอไปที่ละน้อยๆ แต่อนุญญาทิมก็คิดจะแนะนำตัว ไม่เคยหาโอกาสที่จะพูดคุยกับเขา ไม่พยายามที่จะรู้จักเขาให้มากขึ้น เธอพอใจกับการได้พบเขาสัปดาห์ละครั้งอย่างคนแปลกหน้าที่คุ้นเคยกันโดยไม่มีอะไรคืบหน้าไปกว่านั้น

...เธอถูกใจเขา

...แต่...เธอไม่พร้อมที่จะเริ่มต้นใหม่กับใคร ทั้งๆ ที่ 'เรื่องเก่า' ยังคาราคาซังอยู่

จนกระทั่ง...วันเสาร์แรกของเดือนเมษายน ซึ่งเป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ

ดร. คลาร่า นอร์ธวินด์ อาจารย์ที่ปรึกษาของอนัญญาเป็นลมในห้องแล็บเมื่อตอนเย็นของวันศุกร์ ศจ. ฮิวจ์ คลิฟฟอร์ดจึงขับรถพาเธอไปโรงพยาบาลและไปส่งเธอที่บ้าน

นักศึกษาสาวชาวไทยซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลความเรียบร้อยและล็อกห้องทำงานของ ดร. คลาร่าพบว่ากระเป๋าทิ้งซึ่งข้างในมีทั้งกระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ และข้าวของส่วนตัวอื่นๆ ยังอยู่ในห้องทำงาน เธอโทรศัพท์ไปบอก ศจ. ฮิวจ์และอาสาจะนำไปคืนให้ที่บ้านของ ดร. คลาร่าซึ่งอยู่แถวนิวมอลล์ในวันอาทิตย์ เนื่องจากเย็นนั้นมีการจัดงานฉลองวันเกิดของแซนดร้า...เพื่อนร่วมกลุ่มคนหนึ่งของเธอ

ประมาณแปดโมงเช้าของวันต่อมา...อนัญญาเดินทางด้วยรถไฟใต้ดินต่อด้วยรถไฟ เดินเท้าไปจนถึงหน้าบ้านของ ดร. คลาร่าตามที่บอกกับ ศจ. ฮิวจ์เอาไว้ เธออดกริ่งหลายครั้งโดยไม่มีการตอบรับจึงลองขยับลูกบิดประตูดู แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่ามันไม่ได้ล็อก

สังหรณ์ร้ายแล่นเข้ามาเกาะกุมในความรู้สึก ส่วนหนึ่งของสมองร้องเตือนให้หญิงสาวหันหลังหนี แต่มือเจ้ากรรมกลับผลักประตูออก และเท้าทั้งสองข้างก็พาเธอก้าวเดินเข้าไปข้างในราวกับว่ามีมือที่มองไม่เห็นคอยผลักดันเธออยู่ด้านหลัง

ภาพใครคนหนึ่งซึ่งนอนคว่ำหน้าอยู่ท่ามกลางกองเลือดแดงฉานบนพื้นพรมในห้องนั่งเล่น กลางหลังของเสื้อผ้าที่ขาดวินเป็นริ้วๆ มีรอยแผลถูกของมีคมกรีดเป็นรูปดาวขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือเล็กน้อย เป็นภาพที่เหมือนอยู่ในฉากภาพยนตร์สยองขวัญ

อนัญญาชาดิกไปทั้งตัว เลือดทุกหยดเย็นเฉียบราวกับถูกจุ่มลงไป

ธารน้ำแข็งชั่วโลก เธออยากกรีดร้องแต่กลับไม่มีเสียงหลุดลอดออกมาจากริมฝีปาก เธออยากจะเป็นหน้าหนี แต่ลำคอกลับไม่ยอมหมุน เธออยากจะวิ่งออกไปจากที่นั่น แต่ขาทั้งสองกลับไร้เรี่ยวแรง สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวมีเพียงน้ำตาแห่งความหวาดหวั่นหลังไหลจากสองตาเป็นสายโดยไม่ยอมหยุดเท่านั้น

เธอไม่รู้ว่าตัวเองยืนนิ่งราวกับถูกสาปด้วยเวทมนตร์อยู่นานแค่ไหน กว่าที่กล้ำเนื้อในร่างจะยอมทำตามคำสั่งของสมอง เท้าทั้งสองข้างพาเธอเดินกลับออกมาหน้าประตู มือของเธอหิบบโตรศัพท์มือถือออกมา และกดเบอร์โทรศัพท์ซึ่งได้ยืนมานับครั้งไม่ถ้วนแต่ไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้

...911

เบอร์โทรศัพท์ฉุกเฉินเรียกตำรวจในเครื่องแบบมาถึงในเวลาสิบนาที ตามด้วยเจ้าหน้าที่อีกมากมายหลังจากนั้นไม่นาน

เช้าวันเสาร์อันสงบสุขของซานเมืองลอนดอนแปรเปลี่ยนเป็นความวุ่นวายยิ่งกว่าละครสัตว์ ผู้คนซึ่งหญิงสาวได้เห็นเพียงสองสามคนระหว่างการเดินจากสถานีรถไฟมาถึงที่นี้เพิ่มขึ้นเป็นสิบเป็นร้อยภายในระยะเวลาไม่กี่นาที ยืนล้อมเส้นกันของตำรวจชะเง้อชะแง่มองเข้ามาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

อนันญาจำเรื่องหลังจากนั้นได้ไม่มากนัก เธอเคลื่อนไหวและทำทุกอย่างราวกับหุ่นยนต์เหมือนอยู่ในฝันร้าย เธอจำได้ร่างๆ ว่าเธอตอบคำถามของตำรวจในเครื่องแบบว่าตัวเองเป็นใคร มีความเกี่ยวข้องระหว่างเธอกับผู้ตายอย่างไร เหตุผลที่เธอมาหาผู้ตายคืออะไร และเล่าวินาทีที่เธอพบศพอย่างละเอียด ต่อด้วยการตอบคำถามอย่างเดียวกันของตำรวจสืบสวนนอกเครื่องแบบอีกครั้ง เธอนั่งเหม่อลอยอยู่แถวนั้นอีกพักใหญ่ ก่อนตำรวจสืบสวนจะกลับเข้ามาถามว่าเธอทำอะไร อยู่ที่ไหน ในเวลาระหว่างสามทุ่มถึงตีหนึ่งของเมื่อคืน พอตอบไปว่าเธออยู่ในปาร์ตี้วันเกิดของเพื่อนกับคนกลุ่มหนึ่ง พร้อมกับให้ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ของคนเหล่านั้นไป รอกการยืนยันอีกพักใหญ่ๆ ให้ที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ติดต่อของตัวเองกับตำรวจสืบสวน และรับนามบัตรของเขามาเก็บไว้ เธอก็ได้รับอนุญาตให้กลับได้

ตำรวจสืบสวนนอกเครื่องแบบเสนอว่าจะให้ตำรวจในเครื่องแบบขับรถไปส่ง แต่เธอปฏิเสธ เพราะไม่ต้องการติดอยู่ในผีร้ายครั้งนี้มากกว่าที่จำเป็น หญิงสาวขึ้นรถไฟย้อนกลับเข้ามาในลอนดอน ต่อรถไฟได้คืนกลับมาสถานีรถไฟใต้ดินถนนกลอสเตอร์ จำได้ว่าตัวเองขึ้นลิฟต์มาบนระดับพื้นดิน เดินออกจากสถานีมายังด้านนอก แล้วความทรงจำของเธอก็ดับวูบลงแค่นั้น

พออัญญาารู้สึกตัว เธอพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงนอนนุ่มสบายขนาดคิงไซส์ มีผ้าห่มขนห่านคลุมอยู่ตั้งแต่อกจรดปลายเท้า ในห้องนอนสีขาวสะอาด ตัดกับเฟอร์นิเจอร์สีโอ๊กเข้มซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน เธอถูกพรวดขึ้นนั่งด้วยความตกใจ แล้วสติก็แทบจะหลุดลอยไปอีกรอบ หัวใจแทบจะหยุดเต้น เมื่อเห็นใบหน้าคมเข้มของคนที่เดินผ่านประตูเข้ามาพอดี

...อัศวินแห่งวินเดอร์เมลในร้านกาแฟ

ชายหนุ่มเปิดยิ้มบางๆ พร้อมกับยื่นถ้วยชามินต์ที่ถือเข้ามาให้ อธิบายขึ้นเป็นประโยคแรกโดยไม่ต้องรอให้เธอถาม

'คุณเป็นลมใกล้กับหน้าประตูफलตของผม ผมก็เลยพาคุณมาที่นี่'

ได้ยินแล้วใบหน้าของเธอก็ร้อนผ่าวไม่ต่างอะไรกับแก้วชาที่อยู่ในมือด้วยความอับอายและขัดเขิน เอ่ยตะกุกตะกักด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นล่ำ

'ขอบคุณนะคะคุณ...เอ่อ...'

'ดีครับ ดิน ซาลูซซี'

'ฉันชื่ออัญญาคะ เรียกฉันว่าอัญญาก็ได้'

ดินเปิดยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวเรียงเป็นระเบียบ พร้อมกับทรุดตัวนั่งลงตรงปลายเตียง

'ตกลงคืนะครับที่เราเห็นหน้ากันมาตั้งนานแล้วแต่เพิ่งจะรู้จักชื่อกันวันนี้ คุณเป็นลมบ่อยๆ หรือครับ'

'ไม่ค่ะ เพียงแต่...'

อัญญาตอบพลางส่ายหน้าช้าๆ แล้วภาพที่ได้เห็นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา ก็ย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำ ชัดเจนราวกับภาพถ่ายในความคิด ทำให้

น้ำตาที่แห้งเหือดไปแล้วพุ่งพรูออกจากสองตาอีกครั้ง มือสั่นจนน้ำชาหกกระฉอก
เลอะผ้าห่มสีขาวสะอาด

'อ้าว...'

ชายหนุ่มอุทานด้วยความตกใจ อึ้งไปพักใหญ่อย่างทำอะไรไม่ถูกก่อนขยับ
เข้าใกล้ ดึงถ้วยชาไปวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง และจับมือของเธอเอาไว้

ความอบอุ่นจนเกือบร้อนที่แล่นจากฝ่ามือใหญ่เข้าสู่หัวใจยิ่งกระตุ้นต่อม
น้ำตาให้ทำงานหนักยิ่งขึ้น หญิงสาวรู้สึกถึงวงแขนแข็งแรงที่โอบร่างของเธอเข้า
ใกล้จนใบหน้าของเธอสัมผัสกับแผ่นอกของเขา เสียงหัวใจเต้นซ้ำๆ เป็นจังหวะ
หนักแน่นที่ได้ยินผ่านเสื้อเจ็ดและกลิ่นน้ำหอมผู้ชายจางๆ ที่สดชื่นราวกับทุ่งหญ้า
หลังฝนโปรยปรายตลอดโลมให้เธอสงบลงทีละน้อยๆ

เนิ่นนานกว่าที่อนุญาตจะค่อยๆ ผละออกจากอ้อมกอดของเขาอย่าง
กระอักกระอ่วน เพราะถึงแม้ว่าจะเคยได้พบหน้ากันหลายครั้งจนรู้สึกคุ้นเคย แต่
เธอและเขาก็ยังเป็นคนแปลกหน้าของกันและกันอยู่ดี ไม่สมควรที่เธอจะรู้สึก
ปลอดภัยระคนวาบหวามยามมีเขาอยู่ข้างกายอย่างที่เป็นอยู่

'ฉันขอโทษนะคะ' เธอเอ่ยเสียงอู้อี้ และยกมือขึ้นป้ายน้ำตาออกจากใบหน้า
เหมือนเด็กๆ 'ทำผ้าห่มของคุณเลอะเทอะไปหมด'

'ไม่เป็นไรหรอก' เขาบอกพร้อมกับใช้ปลายนิ้วเช็ดน้ำตาให้เธออย่างอ่อนโยน
'เกิดอะไรขึ้นหรือครับ ถ้าคุณอยากเล่า ผมจะฟัง'

ดวงตาสีเขียวเข้มของดินที่จับจ้องเธอนิ่งคล้ายกับมีเวทมนตร์สะกด เสียง
ที่หลุดลอดผ่านริมฝีปากของเธอแทบพรวดราวกับไม่ใช่เสียงของตัวเอง

'ฉันเพิ่งเคยเห็นเลือดเยอะขนาดนั้นเป็นครั้งแรก'

พอได้เริ่มต้นแล้ว เหตุการณ์ทั้งหมดก็ถูกเล่าอย่างละเอียด ชายหนุ่มนั่ง
ฟังเงียบๆ โดยที่ไม่ได้เอ่ยอะไรขึ้นแม้แต่คำเดียว เขาเพียงจับมือของเธอเอาไว้
หลวมๆ อย่างให้กำลังใจเท่านั้น

'ฉันอยากให้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นแค่ฝันร้าย แต่...' หญิงสาวหยิบนามบัตร
ของตำรวจสืบสวนในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตออกมาแล้วก็หัวเราะขึ้นๆ '...นี่เป็น

หลักฐานที่แสดงว่าทุกอย่างเกิดขึ้นจริง'

สีหน้าและแววตาของตินแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่อได้เห็นชื่อบนนามบัตรนั้น แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่อนุญาตกะพริบตา ใบหน้าของเขาก็กลับเป็นปกติ

'คิดในแง่ดีเถอะครับว่าการที่คุณพบเธอและรีบแจ้งตำรวจ จะทำให้ติดตามตัวคนร้ายได้ง่ายขึ้นและเร็วขึ้น ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้ว่าเธอจะต้องอยู่ในสภาพนั้นไปอีกนานแค่ไหนจนกว่าจะมีคนไปพบ...จริงไหมครับ'

'คุณคิดอย่างนั้นหรือคะ' เธอถามอย่างต้องการหาที่พึ่ง

เขาระบายลมหายใจยืดยาว 'ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้วได้ แต่เราก็ควรมองไปข้างหน้าอย่างมีความหวังไม่ใช่หรือครับ'

ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะตอบอะไร เสียงโทรศัพท์มือถือของคนตรงหน้าก็ดังขึ้น เขาดูชื่อบนหน้าจอ และบอกกับเธอ 'ขอโทษนะครับ ผมต้องรับสายนี้'

'คะ'

เมื่อชายหนุ่มเดินออกจากห้องนอนไปแล้ว เธอก็ลุกขึ้นจากเตียง เดินไปที่หน้าต่างและพบว่าแฟลตของเธออยู่ชั้นสามของตึกซึ่งอยู่ห่างจากที่พักของเธอเพียงช่วงถนนเดียวเท่านั้น เธอหิบบื่อแจ็กเก็ตของตัวเองที่ถูกวางพาดไว้บนพนักเก้าอี้มาสวม หิบบกระเป๋าทิ้งไว้ใกล้ๆ กันขึ้นมาสะพาย จังหวะเดียวกับที่เขาเดินกลับเข้ามาอีกครั้ง

'ฉันรบกวนคุณมานานแล้วค่ะ ควรจะกลับเสียที'

'ผมจะไปส่ง'

'ไม่ต้องหรอกค่ะ' เธอรีบปฏิเสธ 'แค่นี้ก็เกรงใจคุณจนแยะอยู่แล้ว แฟลตของฉันอยู่ห่างจากที่นี่นิดเดียว เดินไม่ถึงห้านาทีเสียด้วยซ้ำ'

'ผมจะต้องออกไปข้างนอกพอดี'

เธอและเขาเดินเคียงกันเงียบๆ โดยไม่ได้พูดอะไรกันอีก จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่หน้าประตูตึกของเธอ เขาบีบมือเธอแน่นครั้งหนึ่งและคลายออก

'ดูแลตัวเองดีๆ นะครับอัญญา'

'ขอบคุณสำหรับทุกอย่างค่ะติน ยังไงให้อีกาสฉันเลี้ยงตอบแทนคุณสักครั้ง'

นะคะ'

'คุณรู้อยู่แล้วว่าจะหาผมพบที่ไหน'

คืนตอบด้วยรอยยิ้มกว้างและดวงตาเป็นประกายก่อนจะเดินจากไป
อนุญาตเดินเข้าไปในตึก วังชั้นบนได้ไปยังแฟลตของตัวเอง เปิดหน้าต่างและ
ชะโงกหน้าออกไปมอง ทันเห็นเขาเดินย้อนกลับไปทางเดิมลับตรงหัวมุมพоди แล้ว
ก็แทบจะเชกศีรษะตัวเองที่ลืมขอเบอร์โทรศัพท์เขาไว้เสียสนิท

คืนนั้น...อนุญาตฝืนเห็นร่างของใครคนหนึ่งนอนจมกองเลือดอยู่ พอเธอ
เดินเข้าไปใกล้กลับพบว่าใบหน้าที่ซีดเซียวของร่างนั้นคือใบหน้าของเธอเอง
ดวงตาทั้งสองข้างเบิกโพลง หาก...ไร้ชีวิต ร่างสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งในชุดเกราะ
ถือดาบเล่มโตยืนตระหง่านอยู่ใกล้ๆ และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาสีแดงฉาน
ทอดประกายดุร้ายที่มองเห็นผ่านหมวกโลหะจ้องตรงมาทางเธอ เขาก้าวตรงเข้า
มาหาอย่างคุกคาม เสียงรongsเท้ากระทบกับพื้นหินดังก้องและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
เธออยากจะวิ่งหนีแต่เท้าทั้งสองกลับไม่เคลื่อนไหว จนกระทั่งดาบถูกเงื้อขึ้นและ
เกือบจะฟาดลงกลางศีรษะ เธอก็กรีดร้องลั่นด้วยความหวาดกลัว แล้วภาพทั้งหมด
ก็ถูกกลืนหายไปในความมืด

เธอผวาตื่นขึ้นมาท่ามกลางความเงียบสงัด มีเพียงเสียงของหัวใจที่เต้น
ระรัวไม่เป็นจังหวะและเสียงหอบหายใจราวกับเพิ่งวิ่งสุดแรงดังก้องอยู่ในหู
ดวงตาสีดำสนิทที่เบิกกว้างของเธอมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง กว่าจะถอน
หายใจอย่างโล่งอกเมื่อมั่นใจว่าเธอนั่งอยู่บนเตียงภายในห้องนอนของแฟลตของ
ตัวเองตามลำพัง

เพื่อนที่มหาวิทยาลัยพยายามปลอบใจเธอ แต่...ทุกคนก็อยู่ในอาการขวัญเสีย
แทบไม่ต่างกัน โดยเฉพาะการเธและแซนดร้า ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอกใน
ความดูแลของ ดร. คลาร่าเหมือนเธอ

ความฝันอย่างเดียวกันนี้ที่ตามหลอกหลอนสามคืนติดต่อกัน ทำให้หญิงสาว
รู้ถึงขีดจำกัดของจิตใจว่าเธอไม่สามารถอดทนอยู่ในลอนดอนในสภาพแวดล้อม
เดิมๆ ตามลำพังได้โดยที่ไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน เธอทำเรื่องขอลาพักผ่อน ซึ่ง

ใช่ว่าเรื่องสยองขวัญจะมีแต่ในนิยายหรือภาพยนตร์เสมอไป
เมื่อรู้ๆ ก็เกิดคดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญขึ้นกลางกรุงลอนดอน
โดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า

แม้จะดูเหมือนว่าฆาตกรเป็นพวกคลั่งลัทธิประหลาด
ถึงได้กระทำการอุกอาจถึงขั้นก่อคดีซ้ำๆ กันหลายต่อหลายครั้ง
พร้อมทั้ง 'ลายเซ็น' เป็นรอยกรีดรูปดาวบนหลังศพ
แต่กลับไม่มีทั้งพยานหรือเบาะแสใดๆ สาวไปถึงตัวฆาตกรได้เลย
ฆาตกรจะเป็นแค่คนวิปลาสเสียสติหรือจอมวางแผนผู้ชาญฉลาด
มีเพียงเธอเท่านั้นที่มุกมุกจะสำคัญที่จะไขปริศนาสิ่เลือกนี้!

Romantic Suspense

ISBN 978-616-06-0420-3

9

786160 604203

ราคา 129 บาท